

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 29 aprilie - 5 mai 2012

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455 Pr. Ionuț: 0766/250.417

Sfântul Maslu

marți, 1 mai 2012, ora 18.00

ASCULTARE ȘI SUPUNERE

Nu-i puțin lucru să-ți trăiești viața în ascultare, nu după cum te-ar tăia capul, ci supus mai marilor tăi. Ești, într-adevăr, în mai mare siguranță stând pe treapta de jos, unde să primești porunci, decât înălțat în vârf, de unde să le împarți altora. Dar mulți stau sub pavăza ascultării mai mult de nevoie decât din iubire, și tocmai de aceea suferă, ba nu se sfiesc uneori să și cârtească. E drept că nici nu vor putea vreodată dobândi libertatea lăuntrică, dacă nu îmbrățișează virtutea supunerii din toată inima, din dragoste pentru Dumnezeu. Omul poate colinda încoace și încolo: liniștea sufletească nu și-o va găsi decât în supunerea smerită față de mai marii săi. Mulți s-au lăsat înșelați amarnic, închipuindu-și mereu și mereu alte locuri mai bune.

E adevărat că fiecare ține bucuros la părerile sale și se simte mai bine împreună cu cei cu care împarte păreri și gusturi asemănătoare. Dar dacă Dumnezeu este în mijlocul nostru, se cade uneori să renunțăm la părerile noastre, pentru binele păcii. Și cine poate fi oare atât de înțelept încât să le știe pe toate? Prin urmare nu te bizui prea mult pe părerile tale, ci ascultă bucuros și pe ale altora. Chiar dacă părerea ta este îndreptățită, dar încetezi să ții morțiș la ea și, din iubire pentru Dumnezeu, urmezi pe a altuia, mai mare este folosul pentru propășirea ta sufletească.

Deseori mi-a fost dat să aud că mai la adăpost e cel ce știe să aplece urechea și să primească sfaturi, decât cel care se încumetă să le dea. Se poate totuși întâmpla ca îndreptățită într-adevăr să fie părerea fiecăruia; a ține însă morțiș numai la părerile tale - chiar atunci când, în chip limpede, dreapta chibzuința și judecata nu-ți pot da dreptate - e semn de cerbicie și de înfumurare.

(Imitativă lui Cristos, Thomas a Kempis)

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Floare Faur** și **Cristina Todorean** în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Piatra morții.

Pe lângă piatra păcatului, există piatra morții. Piatra finală. Piatra dispariției. Și totuși, exact această piatră a fost mutată de pe mormântul lui Isus. “Îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei.” Aceasta a făcut pământul dintotdeauna – a așezat speranțele omului într-un mormânt și apoi a sigilat porțile ca să nu mai iasă. Însă pământul a condus prea mult timp. Pământul a spus destul și a făcut destul. Acum este rândul lui Dumnezeu, și Dumnezeu a preluat conducerea. Astfel “îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra”. Dacă omul nu a deschis mormântul, însuși Dumnezeu a făcut-o. Mai mult, El îl ține deschis; căci după ce îngerul a prăvălit piatra, “ședea deasupra ei”. Nu a fost o înfrângere temporară a răului. Această “ședere” pe piatră a fost victoria, cucerirea finală.

“Și a prăvălit o piatră la ușa mormântului.” Acesta părea a fi sfârșitul. Moartea nu este niciodată sfârșitul poveștii. Nu este sfârșitul pentru pruncul care moare la o vârstă fragedă. Nu este sfârșitul pentru cel drag nouă a cărui viață este distrusă de cancer sau încheiată din cauza unei inimi slăbite. Nu este sfârșitul pentru acel tânăr soldat ucis pe câmpul de luptă în floarea vârstei. Nu este sfârșitul; pentru că piatra a fost dată la o parte.

Un misionar creștin prins de comuniști, apropiindu-i-se moartea sigură, a scris acest poem într-o scrisoare adresată unui prieten: “Frică de moarte? Frică? De ce? Frică să văd fața Mântuitorului - Să îl aud cum mă primește și să văd. Slava reflectată de răni de har? Frică? De ce?” (...)

Margaret Slattery a scris în cinstea celor care au murit în al doilea război mondial: “Există morminte în nisipurile Africii unde a fost îngropat un frate care a murit cu curaj; un prieten drag; un băiat care a câștigat la tenis și a traversat lacul în înot cu puține luni în urmă. Au fost îngropați acolo unde au căzut. Deasupra la astfel de morminte există o voce care spune: ‘Nu este aici’. În Bataan-ul îndepărtat au îngropat o infirmieră care fusese bună și veselă și foarte îndrăzneță; un medic care cu ultima lui fărâamă de putere i-a slujit pe cei aflați în durere; și un patriot filipinez, unul dintre cei mai remarcabili fii ai țării sale. Deasupra mormintelor lor, în bătaia vântului, o voce clară spune: ‘Nu este aici – nu este aici – pentru că Eu trăiesc, și ei trăiesc’.”

“Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?”

“Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântați! Căutați pe Isus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus.”